

hed. Det er derfor, at jeg nærer Ærbødig-
 hed for Ministerernes Indsigt, og, naar en
 Minister udtaler sig om Hensigtsmæssigheden
 af Et eller Andet, saa er jeg altsaa meget
 villig til at tro derpaa, forsaavidt jeg tør
 forudsætte, at hans Udtalelser naturligen ere
 støttede paa den Kundskab, der findes paa de
 vedkommende Steder i den hele Scala af
 Administrationen. Men jeg troer nu vanske-
 lig, at man skal kunne sige, at man kan finde
 bedre Repræsentanter for den Videns, hvorom
 der i det foreliggende Tilfælde kan være Tale,
 end dem, som jeg her har nævnt, nemlig
 Inspectoratet — der staaer udtryffeligt med
 trykte Bogstaver paa Erklæringen, saaledes som
 jeg har refereret, „Inspectoratet for Classe-
 lotteriet“ — og den bestandige Justits-
 direction. Hvad en saa overordnet An-
 toritet som Generalstatedirectionen, der maa
 befatte sig med saa mangfoldige og for-
 skjelligartede Forhold, at det er umuligt
 at forudsætte at den ogsaa skulde kunne være
 ganske særlig kyndig i Lotto-spil, udtaler om
 dette, har derimod for mig meget mindre Be-
 tydning. Det er ganske rigtigt, at der fra
 Collecteurernes Side er blevet udtalt en heel
 Deel Betænkkeligheder ved Ophævelsen af
 Frilodssystemet, eller rettere, ved Ophævelsen
 af den Misbrug af samme, der har fundet
 Sted, idet Administrationen har luffet Dinene
 til for Collecteurernes Benyttelse af Frilod-
 derne, men dette tillægger jeg ikke den ringeste
 Betydning, da det vides, at der ved den stedfundne
 Benyttelse af Frilodderne er tilflydt Collec-
 teurerne en saa ganske enorm Fordeel. Naar
 de Herrer ville erindre, at der imellem disse
 Collecteurer er blevet fordeelt en Sum af
 over 130,000 Rd. aarlig, saa ville De kunne
 see, hvilken Fordeel der dermed har været for-
 bunden, naturligvis fortrinsvis for de store
 Collectioner. Derfor siger ogsaa selve In-
 spectoratet, hvor det kommer til at tale om
 dette Punkt — thi baade Inspectoratet og
 den bestandige Justitsdirection ere fuldstændig
 enige med mig i, at disse Misbrug ikke bør
 taales — at de Collecteurer, der maae an-
 tages at ville lide Tab ved Forandringen, og som
 kun ere saa i Antal, nu i en Række af
 Aar have siddet inde med Indtægter, hvorom

sikkert Ingen drømmer. — Paa selve Sagen
 skal jeg, som tidligere yttret, ikke komme nær-
 mere ind. Jeg har bestandig benægtet, at
 der var den allerringeste Grund til overhovedet
 at ville komme med en ny Plan. Hvor man
 skal søge Beviset for den Utilfredshed, som
 der fra Publicums Side skulde næres mod
 den bestaaende Plan, er mig en fuldstændig
 Gaade. Alle Folk, som man spørger derom,
 og som ibrigt kunne have noget Begreb der-
 om, ville ikke kjende Noget dertil, og det er ogsaa
 Alle bekendt — det er sagt lidt nok —
 at der er en Søgning efter Lodsedler, som er
 ganske overordentlig stor. Hvor skulde vi da
 hen for at faae Noget, der blot kunde ligne
 et Bevis for en Paastand som den, at det
 er nødvendigt for Publicums Skyld at gjøre
 en Forandring? Det er jeg ikke istand til at
 indsee.

Madvig: Ved denne Sags anden Be-
 handling stemte jeg mod § 1, men derimod
 for de følgende Paragrapher, hvilke jeg anseer
 for at have den ønskelige Hensigt, dels at fjerne
 de Misbrug, der ere forbundne med den Maade,
 hvorpaa Classelotteriet nu factiff er ordnet med
 Hensyn til dets Sedlers Afsetning, dels at
 afværge Epil i fremmede Lotterier. Jeg tog
 dog ikke Ordet dengang, fordi jeg antog, at,
 hvad der var forhandlet, vilde føre til, at § 1
 faldt bort; dette skete imidlertid ikke, og nu
 staaer man altsaa saaledes, at man ikke kan
 stemme imod nogen af de enkelte Paragrapher,
 men maa stemme for eller imod hele Lovfor-
 slaget, hvad der for mig har megen Vanske-
 lighed, just fordi jeg lægger Vægt paa de Be-
 stemmelser, der indeholdes i de senere Para-
 grapher af Lovforslaget. Jeg troer med et
 Par Ord at burde gjøre Rede for, hvorfor jeg
 ikke kan stemme for § 1. Jeg betragter et
 hvert Lotteri — ikke Selskabslotterier eller
 Sagnende, men ethvert Statslotteri — som et
 i det Høieste nødvendigt Onde, som Noget,
 man, saaledes som Sagerne staae, ikke kan ned-
 lægge, og hvortil jeg idetmindste ikke kan tænke
 paa at medvirke. Men idet jeg gaaer ud her-
 fra, saa finder jeg, at vi bør beholde dette
 Onde, saaledes som vi have modtaget det, og
 i den Afstrækning, som det nu har, og at vi